

И стѣхъ се тѣмъ причащаше,
И толъ весьма ѿ поствъ ѣздѣше,
Да красота лица мѣ затрѣше.
Погледъ веселъ скоро помрачнѣе,
И все тѣло до край ѣздѣше.
Сама кожа ѣ из кѣсти ѡстѣна,
Въ конѣ душа дѣхаше ѣдина.

*

*

*

Пошд ѿ дѡмъ ѣлѣзѣи ѣлѣзна,
И пошд се въ дрѣвѣи дѣнь разсѣмна,
Родители оу чертогъ влѣзѣнаха,
Но любѣзна сына не найдѡха,
Самѡ младѣ невѣстѣ ѣдинѣ,
Скорѣнѣ, жалѣнѣ ѣ со слѣзы полнѣ.
И развѣраха кѣкѡ ю ѡстѣвѣна,
И кѣкѡ се ѿ неѣ разстѣвѣна.
Со оуѣжасъ се ѣ плачѣ ѣспѡлинѣха,
Полнѣ из слѣзы въ перси себѣ вѣха.
Распрѣтиха въ тѡи чѣсѣ да го трѣжатѣ
На вѣкаде, ѣдѣ го намѣратѣ:
Но свѣтенѣ всѣкѣ трѣдѣ ниѣхенѣ вѣше,
Защд ниѣкой за нег' не знѣаше.
И тогѣва весѣлѣе из радѡсть,
Обратѣне на слѣзы ѣ жалѡсть.
Но видѣха кѣкѣ слѣзы не мѡжатѣ,